

man, som jeg, maa bevare ethvert af dem med Ja, saa bliver det deraf en nødvendig Følge, at man ligeoverfor det nu foreliggende Ændringsforslag maa stemme Nei.

Ordføveren: Forsamlingen er vistnok træt af disse Forhandlinger, og jeg skal vide at respectere dens Tid. Der er fremkommet et Par Øtringer fra ærede Medlemmer, som tildeels foranledige personlige Bemærkninger. Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 4de Valgkreds (Schiern) har henpeget paa en Øtring af mig, at Rigsretten havde tilkjendt et rundeligt Salair, og det har jeg ogsaa sagt. Jeg talte om, at Rigsretten fra sit Standpunkt, naar den betragtede Sagen som en anden offentlig Sag, havde tilkjendt et rundeligt Salair, men jeg antog, at det Standpunkt maatte være forskjelligt fra deres Standpunkt, som, hvad Salairet angaaer, nærmest sammenlignede denne Sag med store private Sager. Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 5te Valgkreds (Brølund) har klaget over, at Forsvarerne af dette Ændringsforslag havde taget en for høi Flugt; jeg maa erkjende, at det fuldstændigt er lykkedes den ærede Rigsdagsmand ikke at efterligne dette Exempel. Jeg skal kun med Hensyn til, hvad han yttrede om det Nederlag, Thinget har lidt ved at anlægge Rigsretsagen — hans Ord vare en Gjentagelse af, hvad der blev yttret af Rigsdagsmanden for Holbø 2den Valgkreds (Tscherning) — bemærke, at Sagen nødvendigvis maatte anlægges, hvorledes end Resultatet blev, og skjøndt Resultatet ikke blev, som vi ventede, troer jeg dog, at Sagen har havt en nyttig og betydningsfuld Indflygelse paa vore offentlige Forhold.

Jeg vender mig nu til den høitærede Cultusministers Foredrag, idet jeg nærmest skal holde mig til den ene Deel deraf. Der har allerede saalænge været forhandlet om det Spørgsmaal, hvorvidt Rigsretsloven i denne Sag er overholdt eller ikke, at jeg kun skal gjøre opmærksom paa et eneste Punkt. Jeg skal nemlig, da man saa ofte har fremdraget Rigsretsloven i Norge, bemærke, at i den siges utryffeligt, at der bestikkes en offentlig Sag fører i Sager af denne Natur; Forholdet er saaledes forskjelligt fra, hvad der finder Sted her i Danmark, hvor Loven siger, at Folkethinget vælger en Anklager. Det er ikke bundet til nogensomhelst Mand, men heller ikke er nogen offentlig Sagfører forpligtet til at overtage Sagen. Det er fuldkomment rigtigt, som den ærede Cultusminister har sagt, at det var Udvalget bekjendt, førend Betænkningen blev omdeelt her i Thinget, at Ministeriet ikke vilde gaae ind paa det Forslag, der er stillet. Da Sagen nu er frembragt paa denne Maade, skylder jeg det ærede Thing at sige, hvorledes den stiller sig for mig, der kjender, hvad der er foregaaet med Hensyn til den. Vi havde lige til det sidste Dieblik Grund til at vente Ministeriets Samstemning. Efterat Udkastet til Betænkningen var trykt, var den i otte Dage i de særlige Ministres Hænder, og den mødte ingen Indsigelse fra Ministeriet, som kunde give Anledning til at troe, at det vilde modsætte sig Forslaget; først da Betænkningen laa trykt i Factors Bærelse, og netop skulde nedbringes til Dmdeling her i Salen, blev det Finantsudvalget bekjendt, at en saadan Modstand vilde fremkomme.